

Arrest

nr. 216 292 van 31 januari 2019
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. GELEYN
Berckmansstraat 104
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, op 15 mei 2018 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 april 2018.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 oktober 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 november 2018.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. HAUQUIER *loco* advocaat F. GELEYN en van attaché K. ALLYNS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Egyptische nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 15 november 2017 en heeft zich vluchteling verklaard op 17 januari 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 7 februari 2018 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 8 maart 2018.

1.3. Op 11 april 2018 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd op dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart geboren te zijn in Minbal, provincie al-Miniya, de Egyptische nationaliteit te bezitten en Kopt te zijn. U komt uit een praktiserende familie. Uw ouders en vier zussen zijn daar nog steeds woonachtig.

Omdat u geen interesse in uw studies betoonde stopte u na het lager onderwijs met uw opleiding en begon u uw vader, diens partners en uw ooms die actief waren in de landbouw te helpen.

Een vijftal jaar geleden begon u een relatie met een moslimmeisje, S.(...). Haar vader was een vennoot van uw vader en zo hadden jullie elkaar leren kennen. Haar familie waren strikt praktiserende gelovigen. Gezien jullie beiden tot een ander geloof behoorden hielden jullie de relatie geheim en konden jullie elkaar in het openbaar niet ontmoeten. Bijgevolg bestond jullie relatie uit dagelijkse telefoontjes en een 'even mekaar zien' wanneer ze met haar moeder in de straat passeerde of wanneer u bij haar thuis iets moest laden/lossen. Jullie waakten erover jullie relatie strikt geheim te houden daar, moest dit gegeven aan het licht komen, dit tot jullie dood zou leiden. Jullie kwamen immers uit de regio Said, een regio waarvan u zegt dat de mensen er achterlijk zijn, de mentaliteit ouderwets is en de dood op jullie wachtte zo deze relatie aan het licht zou komen. Ooit wilden jullie huwen, onder één dak wonen en kinderen krijgen. Het bleef voorlopig bij het hierover dromen omdat u eerst geld wilde sparen om een stabiel leven te kunnen opbouwen.

In augustus 2017 werd u echter gedwongen in dezer effectief tot actie over te gaan, op 19 augustus liet uw vriendin u immers weten dat een neef van haar om haar hand had gevraagd en haar ouders hierin hadden toegestemd. U besliste zich quasi ogenblikkelijk tot de islam te bekeren zodat u met S.(...) kon huwen en een dag later bracht u uw ouders hiervan op de hoogte. Ook uw ooms waren toen aanwezig. Uw familie was enorm geschokt door uw voornemen, uw vader sloeg u en u werd geschopt door uw ooms die eigenlijk niets liever wilden dan u doden. Uw ouders haalden er twee priesters bij die met u moesten praten, doch toen u hen duidelijk te kennen gaf niet van uw plan te willen afwijken en niet geïnteresseerd te zijn in de reactie van uw ouders, kwamen ze met uw ouders overeen u mee te nemen naar een klooster opdat u zich kon bezinnen en tot uw geloof kon terugkeren. Tevens was dit een manier om aan de mogelijke wraak van uw ooms te ontsnappen.

De eerste negen dagen werd u opgesloten in een kamer en kreeg u dagelijks bezoek van priester S.(...) die probeerde op u in te praten, doch tevergeefs. Op de negende dag kreeg u bezoek van uw schoonbroer, M.(...), die u vertelde dat u terug 'vriend moest worden' met de priester zodat u weer wat van uw vrijheid zou kunnen herwinnen en meer bewegingsvrijheid zou krijgen. U pretendeerde vervolgens ten overstaan van de priester de mis te willen bijwonen, deze was dusdanig opgelucht dat hij u zonder meer geloofde, u wat meer vrijheid kreeg en een aantal dagen later kon u via het toilet ontsnappen. M.(...) had geregeld dat u door een auto zou worden opgewacht die u van het klooster wegvoerde. U zocht gedurende een 70-tal dagen uw toevlucht bij uw vriend, A.(...), die in Shubra, Cairo, woonde en overdag werkte. 's Avonds gingen jullie geregeld op café of op restaurant. In deze periode, M.(...) was uw vertrek aan het regelen, hoorde u van hem dat uw ooms in Cairo en in de Sinai naar u op zoek waren met het oog op u te vermoorden.

Op 13 november 2017 verliet u, met een rood paspoort met daarin uw naam, het land via de luchthaven van Cairo en vloog u naar Milaan, waar u door een smokkelaar werd opgewacht en naar België werd gebracht, waar u op 15 november aankwam en op 9 januari 2018 een verzoek om internationale bescherming indiende.

U persoonlijk hebt sinds uw verblijf in het klooster geen persoonlijk contact meer gehad met S.(...), doch u hebt van Mina gehoord dat ze geen problemen heeft en nog niet is gehuwd met haar neef.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw doopakte, een document van de rechtbank en een document aangaande uw verblijf in het klooster.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere

procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud met een protection officer van het Commissariaat-generaal (CGVS) dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt uw land te hebben verlaten uit een gegronde vrees voor vervolging zoals begrepen onder de Vluchtelingenconventie, noch een reëel risico te lopen op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de definitie van subsidiaire bescherming daar u doorheen uw verklaringen totaal niet kunt overtuigen.

Zo stelt u sinds einde 2012 een relatie te hebben gehad met S.(...) en alhoewel jullie elkaar bijna nooit konden zien, hingen jullie quasi dagelijks met elkaar aan de telefoon. Gevraagd hoe jullie de gezamenlijke toekomst zagen stelt u dat jullie wilden huwen, onder één dak wonen en kinderen wilde krijgen. Gezien jullie beiden een ander geloof toebehoorden werd er u gevraagd of u in de loop der jaren wel eens bij uw ouders gepolst zou hebben naar wat ze dachten over een dergelijke verbintenis. U stelt dat dit niet het geval is omdat jullie beider ouders wel al eens samenzaten. Erop gewezen dat u eerder had aangegeven dat de regio Said beheerst werd door tradities en de mensen er achterlijk waren (dus geen mogelijkheid voor kopten en moslims om te huwen), stelt u dat jullie ouders 'dicht bij elkaar staan'. Erop gewezen dat u even tevoren duidelijk te kennen had gegeven dat de ouders van uw vriendin strikt praktiserend waren, antwoordt u slechts 'dat geldt ook voor mijn ouders'. Vervolgens gewezen op het feit dat dit nu net het punt is, kunt u slechts stellen te hebben gewacht tot jullie iets ouder waren en u geld had (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw woorden overtuiging ontberen daar, moest u effectief het plan hebben opgevat met een moslima te huwen, het niet meer dan logisch is dat u, zeker gezien u toch in een jarenlange relatie zat, al eens zou hebben afgetast hoe uw ouders ten overstaan van een dergelijke verbintenis stonden en of er een mogelijkheid was, indien ze hier echt tegen gekant waren, hen eventueel om te stemmen. Dergelijke informatie was immers essentieel om uw verdere stappen te kunnen overdenken.

U vervolgens gevraagd of u, toen u met uw vriendin tot de conclusie kwam dat u zich diende te bekeren, jullie ook de mogelijkheid besproken hadden dat jullie ouders hier wel eens niet mee akkoord zouden kunnen gaan, stelt u zeer expliciet 'neen'. Naar de reden hiervoor gevraagd stelt u dat u de man die met uw vriendin wilde huwen wenste te stoppen en u eerst moslim wilde worden. Gezien dit totaal naast de kwestie is, werd u de vraag herhaald en komt u niet verder dan zwakjes te antwoorden een dergelijke reactie van uw ouders niet te hebben verwacht (CGVS p.6). Andermaal hoeft het geen betoog dat uw uitleg geloofwaardigheid ontbeert, daar het toch niet meer dan logisch is dat u wel degelijk hierover zou hebben nagedacht en zich erover zou bezonnen hebben wat uw opties waren zo uw ouders hier niet mee opgezet zouden zijn. Temeer u toch ook niet kon uitsluiten dat ze zich in hun woede zouden richten tot de familie van uw vriendin waardoor ook zij in de problemen zou komen en het slachtoffer zou kunnen worden van hun reacties. U gevraagd naar de reactie van uw vriendin toen u haar uw voornemen kenbaar maakte om zich te bekeren, stelt u slechts dat ze gelukkig was omdat haar dromen bijna uitkwamen, niets meer en niets minder (CGVS p.6). Het CGVS kan er zeker inkomen dat ze gelukkig was, doch vindt het niet aannemelijk dat ze hieromtrent blijkbaar geen bedenkingen had gezien het 'geheime karakter' van jullie relatie en het toch wel heel gevoelig karakter van uw voornemen.

Ook de manier waarop u stelt uit het klooster te zijn kunnen vluchten doet de wenkbrauwen fronsen. Zo stelt u immers dat uw ouders, toen u te kennen gaf zich tot de islam te willen bekeren, er twee priesters bijhaalden die een drietal uur op u inpraatten en toen, omdat ze de situatie hopeloos inschatten, u meenamen naar een klooster waar u gedurende een 11-tal dagen werd opgesloten en dagelijks bezoek kreeg van een priester die u probeerde om te stemmen, een voornemen waar hij niet in slaagde. Het kan dan ook bezwaarlijk overtuigen dat u de priester dan gewoon van uw goede wil wist te overtuigen door dan plots, zonder meer, te kennen te geven dat u de mis wilde bijwonen waardoor u in een andere afdeling van het klooster terecht kwam waar ook de bezoekers kwamen, temeer u even tevoren te kennen had gegeven dat ze wisten dat u al vijf jaar niet meer naar de mis was geweest, u zich tot de islam wenste te bekeren en u duidelijk had aangegeven geen interesse te hebben in de reactie van uw ouders op uw voornemen zich te bekeren (CGVS p.5, 7, 9).

In verdere lijn is het totaal ongeloofwaardig dat u enerzijds stelt gedurende 70 dagen bij uw vriend te hebben verbleven en overdag niet te zijn buitengegaan, maar dat u dan anderzijds stelt 's avonds geregeld

met hem op café te zijn gegaan of op restaurant, dit terwijl u van M.(...) had vernomen dat uw ooms u zochten en u wilden doden. U had immers schande gebracht over hen en de familie. U gevraagd waarom u gezien deze door u geschetste context dan toch het risico nam op café te gaan waar u toch kennissen of familie tegen het lijf kon lopen, geeft u het totaal onzinnige antwoord 'ik ging alleen in de avond'. Erop gewezen dat dit niet belet dat ook uw kennissen 's avonds op café gaan, geeft u een nog meer onzinnig antwoord 'ze hebben me ook in Cairo gezocht'. Erop gewezen dat uw verklaringen nu helemaal ongeloofwaardig worden, antwoordt u slechts dat jullie heel laat op de avond gingen, zo om 22u of 23u (CGVS p.9-10). Moest er ook maar enig geloof aan uw doodsangst kunnen worden gehecht dan is het toch niet meer dan logisch dat u zich op alle vlakken gedeisd zou houden en niet het gevaar zou opzoeken door openlijk op café te gaan. Deze handelswijze ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. In dit kader dient aangestipt dat ook het gegeven dat u net bij deze persoon uw toevlucht zoekt uw geloofwaardigheid niet ten goede komt: jullie waren immers goede vrienden sinds de lagere school en woonden in hetzelfde dorp. Uw vriend verliet het dorp toen hij in het vierde middelbaar zat en ging inwonen bij zijn oom in Shubra, zijn ouders bleven wonen in het dorp. Uw ouders waren op de hoogte van jullie vriendschap, dus kan het voor hen of uw ooms geen al te groot probleem zijn geweest diens adres te achterhalen en daar plots te komen aanzetten op zoek naar u (CGVS p.3).

De ongeloofwaardigheid van uw motieven wordt verder onderstreept door het gegeven dat u het blijkbaar niet nodig achtte na uw vlucht uit het klooster S.(...) te contacteren, u stelt dit te hebben nagelaten omdat u voor haar vreest en u niet wil dat er met haar iets gebeurt. Gevraagd of u dan niet wil weten hoe het met haar gaat, antwoordt u 'ik verneem via M.(...) of ze problemen heeft met haar ouders'. Gevraagd hoe hij dat zou weten antwoordt u 'hij zit daar in het dorp, hij kan weten of iemand verloofd of gehuwd is'. Erop gewezen dat dergelijke informatie niet zegt of iemand al dan niet problemen heeft, u geeft immers zelf aan dat behalve uw familie niemand op de hoogte is van uw bekeringswens en daaruit voortvloeiende problemen, komt u niet verder dan te stellen geen contact met haar te kunnen opnemen. Erop gewezen dat u gedurende vijf jaar een geheime relatie had (en daarmee verwijzend naar de dagelijkse telefoongesprekken) stelt u de reactie van haar ouders te vrezen, dat ze haar misschien in het oog houden en dat in jullie traditie de fout van de vrouw veel groter is en het haar dood kan betekenen (CGVS p.8). Gezien u even tevoren had aangegeven dat niemand behalve uw familie op de hoogte was van uw wedervaren en haar familie van niets wist, is er strikt genomen geen enkele reden waarom u haar niet, zoals in de afgelopen vijf jaar, zou kunnen contacteren om zich ervan te vergewissen dat het niet alleen goed ging met haar maar ook om zeker te zijn dat ze nog niet was uitgehuwelijkt. U op zijn zachtst gezegd toch wel heel afwachtende houding ondermijnt, en dit hoeft toch echt geen verder betoog, uw geloofwaardigheid.

Deze appreciatie wordt ook bevestigd door het volgende: u stelt dat u er alles aan gaat doen om uw teergeliefde naar België te krijgen, doch u weet nog niet hoe u dat gaat aanpakken. Andermaal gevraagd hoe u dit gedenkt te bewerkstelligen, herhaalt u slechts dit nog altijd niet te weten en het aan God te zullen vragen (CGVS p.8-9). Het CGVS valt in herhaling wanneer het stelt dat ook deze 'onwetendheid' totaal niet kan overtuigen daar u intussen toch al een viertal maanden in België verblijft en er toch van kan worden uitgegaan hier op zijn minst toch al eens over te hebben nagedacht. Bovendien is het blijkbaar nog niet in u opgekomen hier al stappen te zetten om u eventueel te bekeren, dit terwijl nu net dit gegeven voor u dé oplossing was in uw land van herkomst. Ook deze vaststellingen ondermijnen uw geloofwaardigheid.

Ook de door u beweerde reisweg ontbeert ieder spoor van geloofwaardigheid: zo beweert u immers te hebben gereisd met een rood paspoort op uw naam, doch bent u totaal onwetend over de daarin gevoerde nationaliteit en of er een visum in uw paspoort voorhanden was. U gevraagd wat u zou gedaan hebben in geval van een controle, werpt u slechts op 'ik weet het niet'. Erop gewezen dat uw antwoord niet acceptabel is temeer u geld hebt betaald aan een smokkelaar en er dan toch van kan worden uitgegaan dat u enigszins hierop zou zijn voorbereid, antwoordt u dat de smokkelaar u niets gezegd heeft, u slechts het paspoort zou hebben gegeven en gezegd zou hebben dat iemand u in Milaan opwachtte. U dan vervolgens gevraagd of het dan op zijn minst niet in u was opgekomen naar de nationaliteit in het paspoort te vragen, komt u niet verder dan te stellen hier niet aan te hebben gedacht (CGVS p.2). Gezien u 70 dagen bij uw vriend zat 'ondergedoken' en uw schoonbroer in deze periode bezig was uw vertrek te regelen kan het niet anders dan dat jullie daar ernstig mee bezig waren en dit tot in de puntjes zouden hebben voorbereid. Uw antwoord hier niet aan te hebben gedacht, ontbeert dan ook ieder spoor van geloofwaardigheid. De vaststelling dat u het CGVS duidelijk niet de waarheid wil vertellen over uw reisweg, en waardoor het CGVS niet anders kan dan concluderen dat u dingen wil verbergen, ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid.

Ook met betrekking tot de door u neergelegde documenten dienen een aantal bedenkingen te worden gemaakt. Zo stelt u vooreerst een document van de kerk neer te leggen en logischer wijze werd dan ook door de protection officer gevraagd naar de inhoud van dit door u neergelegde stuk. U stelt het niet te weten omdat u geen Arabisch kunt lezen. Andermaal gepeild of u vertrouwd bent met de inhoud van dit stuk, stelt u expliciet 'Nee'. Vervolgens verwijst u naar een document 'dat uw vader heeft geregeld'. Gevraagd of u enig idee hebt over de opzet van dit document, herhaalt u 'nee, ik kan geen Arabisch lezen'. Gezien beide documenten u werden opgestuurd door uw schoonbroer M.(...), werd er u gevraagd of u hem niet had kunnen vragen deze documenten te lezen, waarop u stelde dit niet te hebben gedaan en voegt u toe 'toen ik de datum van het tweede gehoor wist zei ik dat hij het snel moest opsturen'. Wanneer de protection officer zegt dat dit voor haar problematisch is, antwoordt u dat uw vader ooit het tweede document heeft gevraagd en het eerste gaat over het klooster, zo geeft u aan. Erop gewezen dat u een bondgenoot heeft in M.(...) en het niet aannemelijk is dat u het hem niet hebt laten lezen, antwoordt u plots 'het is een document van de rechtbank waarin staat dat mijn vader niet verantwoordelijk is voor hetgeen er gebeurde en het ander gaat over het klooster, wanneer ik ernaar toe ging en weer vertrok'. Gevraagd naar welke rechtbank geeft u aan dat dit Bala Mazar of al Miniya betreft en M.(...) zei dat het een document van de rechtbank was en het twee keer gestempeld was door sociale zaken (CGVS p.7). Het CGVS vindt het totaal niet logisch dat u eerst bij hoog en bij laag aangeeft niet te kunnen lezen, M.(...) niet te hebben gevraagd naar de inhoud van deze stukken en bijgevolg totaal onwetend te zijn aangaande de inhoud om dan plots over deze stukken beginnen te vertellen. Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid. Los van alles kan er toch van iemand die beweert problemen te hebben ondervonden in zijn land en daarom meent bescherming nodig te hebben verwacht worden tot in alle details op de hoogte te zijn van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn aanvraag neerlegt en hieromtrent onmiddellijk duidelijkheid te verschaffen in plaats van eerst te pretenderen totaal niet te weten waar het hier over gaat. Na vertaling blijkt dat het een verklaring van uw vader betreft waarin hij stelt dat hij niet meer voor u verantwoordelijk is en het andere document blijkt een schrijven van priester Z.(...) te zijn waarin wordt aangegeven dat u voor uw veiligheid in een klooster werd ondergebracht (zie vertaling toegevoegd aan documenten in groene map). Gezien het geheel van bovenstaande verklaringen kunnen deze beide door u neergelegde documenten totaal niet overtuigen en hebben ze bijgevolg geen enkele waarde in kader van de beoordeling van uw aanvraag. Dergelijke documenten hebben immers enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde zeker niet het geval is.

Hierop aansluitend dient nog te worden vastgesteld dat u, die hier sinds 15 november 2017 verblijft, pas op 9 januari 2018 asiel aanvraagt. U hiernaar gepeild geeft u aan niet op de hoogte te zijn geweest van de asielprocedure. Toen u door de politie hier zou zijn aangehouden bij een verkeerscontrole zouden ze u hiervan op de hoogte hebben gebracht (CGVS p.12). Moest u effectief voor uw leven vrezen, kan er vanuit worden gegaan dat u zich (quasi) onmiddellijk bij uw aankomst alhier zou hebben bevroegd wat u diende te doen en de vaststelling dat u ook dit nagelaten hebt, ondermijnt andermaal uw geloofwaardigheid.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan er geen geloof worden gehecht aan uw asielmotieven en dient u de vluchtelingenstatus te worden geweigerd.

De door u nog voorgelegde identiteitskaart en doopakte vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar ze betrekking hebben op wie u bent en wat uw geloof is, elementen die hier op zich niet ter discussie staan.

Het CGVS erkent dat koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat in de zomer van 2013, na de afzetting van president Morsi s, een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Eind 2013 keerde de rust langzaam terug. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van

sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende keren koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. Anno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.

Hoewel uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de situatie voor de koptische christenen actueel zorgwekkend is, kan evenwel niet gesteld worden dat het loutere feit kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen in concreto te worden aangetoond en u blijft hier om bovenstaande redenen in gebreke.

Naast de erkenning van de vluchtelingenstatus, kan aan een asielzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte (zie COI Focus – Egypte Veiligheidssituatie van 3 juli 2017) blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaïd en al Arish, de noordelijke districten van de “North Sina” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland.

De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van bembommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht worden van actieve medewerking met de militaire en politieke autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanfossen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De WS zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015.

Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren.

De gewapende islamitische acties buiten de Sinai zijn het afgelopen jaar relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties, ontvoeringen en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinai worden meer en meer opgeëist in

naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de koptische bevolking een geprivilegeerd doelwit geworden van de terreurgroep.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM), artikel 1A van de Conventie van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, de artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, het algemeen beginsel van voorzichtigheid, het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (afwezigheid van een behoorlijke analyse van het verzoek conform de wettelijke bepalingen en gelet op alle pertinente elementen), voert verzoeker aan dat de motieven van de bestreden beslissing gebaseerd zijn op weinig pertinente redeneringen en een subjectieve lezing van zijn verklaringen, waarna hij een poging onderneemt om de verschillende weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. Ook meent verzoeker dat hem minstens het voordeel van de twijfel dient te worden verleend.

Vervolgens citeert verzoeker uit verschillende rapporten en artikelen waaruit moet blijken dat Kopten in het algemeen in Egypte worden vervolgd en gediscrimineerd.

Wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus, poneert verzoeker dat hij een reëel risico loopt op onmenselijke en vernederende behandelingen in geval van terugkeer naar Egypte. Hij benadrukt dat de verschillende door hem aangehaalde artikelen en rapporten aantonen dat de vervolging van Koptische christenen een vaak voorkomend fenomeen is in Egypte en dat de autoriteiten geen adequaat antwoord/oplossing kunnen/willen geven aangaande dit fenomeen. Hij merkt hierbij op dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in de bestreden beslissing trouwens zelf toegeeft dat “[a]nno 2016-2017 neemt het geweld tegen de koptische gemeenschap opnieuw toe. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arisch, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van koptische burgers.” Verzoeker meent dan ook dat een terugkeer naar Egypte hem zou blootstellen aan behandelingen die verboden zijn door artikel 3 EVRM.

In ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen.

2.2.1. Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: het artikel “*Les coptes égyptiens, pris pour cibles par les islamistes*” van Le figaro van 19 augustus 2013, het artikel “*Egypt's Military Regime Grows More Brutal Every Day: Copts Likely To Find Persecution, Not Protection, Ahead*” van 19 april 2016, het artikel “*Why The Middle East's Largest Christian Community Is Fleeing Egypt*” van 2 maart 2016, het artikel “*What Egypt under Sissi is really like for Coptic Christians*” van 20 juni 2016, het document “*Qui sont les coptes? Et pourquoi 21 d'entre eux ont-ils été lâchement égorgés ?*” van Aleteia van 22 februari 2015, het artikel “*Égypte : 12 agressions en 7 semaines contre les coptes*” van Portes

Ouvertes van 27 juli 2016 en het artikel *“Gunmen kill Christian worshippers at Coptic church near Cairo”* van The Guardian van 29 december 2017.

2.2.2. Op 19 november 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: de COI Focus *“Egypte. Veiligheidssituatie”* van 7 juni 2018.

2.3. De Raad benadrukt vooreerst dat de uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de rechtsregel of het rechtsbeginsel wordt aangeduid die zou zijn geschonden als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden beslissing werd geschonden (RvS 8 januari 2007, nr. 166.392). Het volstaat derhalve niet een opsomming te geven van een aantal wettelijke bepalingen zonder te verduidelijken op welke wijze deze bepalingen geschonden zijn. Bij ontstentenis van enige toelichting wordt de aangevoerde schending van artikel 26 van het Koninklijk Besluit tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking genomen.

2.4.1. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming geweigerd omdat (i) het niet geloofwaardig is dat verzoeker, die stelt sinds einde 2012 een relatie te hebben gehad met een moslimmeisje, met wie hij wilde huwen en kinderen wilde krijgen, in de loop der jaren niet zou hebben gepolst hoe zijn ouders, die blijkens zijn verklaringen strikt praktiserend waren, ten overstaan van een dergelijke verbintenis stonden en of er een mogelijkheid was, indien ze hier echt tegen gekant waren, hen eventueel om te stemmen, daar dergelijke informatie essentieel was om zijn verdere stappen te kunnen overdenken, (ii) ook verzoekers verklaring dat hij en zijn vriendin, toen zij tot de conclusie kwamen dat hij zich diende te bekeren, nooit de mogelijkheid hebben besproken dat hun ouders hier wel eens niet mee akkoord zouden kunnen gaan geloofwaardigheid ontbeert daar het toch niet meer dan logisch is dat hij wel degelijk hierover zou hebben nagedacht en zich erover zou bezonnen hebben wat zijn opties waren zo zijn ouders hier niet mee opgezet zouden zijn, temeer hij toch ook niet kon uitsluiten dat ze zich in hun woede zouden richten tot de familie van zijn vriendin waardoor ook zij in de problemen zou komen en het slachtoffer zou kunnen worden van hun reacties, (iii) het niet aannemelijk is dat zijn vriendin blijkbaar geen bedenkingen had bij zijn voornemen om zich te bekeren, dit gezien het ‘geheime karakter’ van hun relatie en het toch wel heel gevoelig karakter van zijn voornemen, (iv) geen geloof kan worden gehecht aan de manier waarop hij stelt uit het klooster te zijn kunnen vluchten, zoals wordt toegelicht, (v) het voorts totaal ongeloofwaardig is dat hij enerzijds stelt gedurende 70 dagen bij zijn vriend te hebben verbleven en overdag niet te zijn buitengegaan maar dat hij dan anderzijds stelt ‘s avonds geregeld met hem op café of op restaurant te zijn gegaan, dit terwijl hij van M. had vernomen dat zijn ooms hem zochten en hem wilden doden, en ook het gegeven dat hij net bij deze persoon zijn toevlucht zoekt zijn geloofwaardigheid niet ten goede komt aangezien zijn ouders op de hoogte waren van hun vriendschap en het voor hen of verzoekers ooms dus geen al te groot probleem kan zijn geweest om diens adres te achterhalen en daar plots te komen aanzetten op zoek naar hem, (vi) de ongeloofwaardigheid van zijn motieven verder wordt onderstreept door het gegeven dat hij het blijkbaar niet nodig achtte na zijn vlucht uit het klooster S. te contacteren om zich ervan te vergewissen dat het niet alleen goed ging met haar maar ook om zeker te zijn dat ze nog niet was uitgehuwelijkt, (vii) zijn ongeloofwaardigheid ook wordt bevestigd door zijn stelling dat hij er alles aan gaat doen om zijn teergeliefde naar België te krijgen doch hij nog niet weet hoe hij dat gaat aanpakken, terwijl hij toch al een viertal maanden in België verblijft en er toch van kan worden uitgegaan dat hij hier op zijn minst toch al eens zou hebben over nagedacht, (viii) het bovendien blijkbaar nog niet in hem opgekomen is om hier al stappen te zetten om zich eventueel te bekeren, terwijl nu net dit gegeven voor hem dé oplossing was in zijn land van herkomst, (ix) het ongeloofwaardig is dat hij totaal onwetend is over de gevoerde nationaliteit in het door hem gebruikte paspoort en of er een visum in zijn paspoort voorhanden was, (x) hij stelt een document van de kerk neer te leggen alsook een document ‘dat zijn vader heeft geregeld’ doch het totaal niet logisch is dat hij eerst bij hoog en bij laag aangeeft geen Arabisch te kunnen lezen, zijn schoonbroer M. niet te hebben gevraagd naar de inhoud van deze stukken en bijgevolg totaal onwetend te zijn aangaande inhoud om dan plots over deze stukken beginnen te vertellen, na vertaling blijkt dat het een verklaring van zijn vader betreft waarin hij stelt dat hij niet meer voor hem verantwoordelijk is en het andere document een schrijven van priester Z. blijkt te zijn waarin wordt aangegeven dat hij voor zijn veiligheid in een klooster werd ondergebracht doch dergelijke documenten enkel waarde hebben ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in zijn hoofde zeker niet het geval is, (xi) hij hier sinds 15 november 2017 verblijft doch pas op 9 januari 2018 asiel aanvraagt terwijl er vanuit kan worden gegaan dat hij, moest hij effectief voor zijn leven vrezen, zich (quasi) onmiddellijk bij zijn aankomst hier zou hebben bevraagd wat hij diende te doen, (xii) de door hem voorgelegde identiteitskaart en doopakte slechts betrekking hebben op wie hij is en wat zijn geloof is, elementen die op zich niet ter discussie staan, (xiii)

hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming en (xiv) uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Egypte blijkt dat er actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties gekenmerkt worden dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

2.4.2. De Raad stelt derhalve vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat verzoeker in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 11 april 2018 (CG nr. 1810558), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.5. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante

informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.6. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Verzoeker slaagt er immers niet in te overtuigen dat hij vreest door zijn familie te zullen worden vermoord omwille van zijn voornemen om zich te bekeren tot de islam teneinde een moslima te kunnen huwen.

2.6.1. Zo kan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen worden gevolgd waar in de bestreden beslissing wordt overwogen: *“Zo stelt u sinds einde 2012 een relatie te hebben gehad met S.(...) en alhoewel jullie elkaar bijna nooit konden zien, hingen jullie quasi dagelijks met elkaar aan de telefoon. Gevraagd hoe jullie de gezamenlijke toekomst zagen stelt u dat jullie wilden huwen, onder één dak wonen en kinderen wilde krijgen. Gezien jullie beiden een ander geloof toebehoorden werd er u gevraagd of u in de loop der jaren wel eens bij uw ouders gepolst zou hebben naar wat ze dachten over een dergelijke verbintenis. U stelt dat dit niet het geval is omdat jullie beider ouders wel al eens samenzaten. Erop gewezen dat u eerder had aangegeven dat de regio Said beheerst werd door tradities en de mensen er achterlijk waren (dus geen mogelijkheid voor kopten en moslims om te huwen), stelt u dat jullie ouders ‘dicht bij elkaar staan’. Erop gewezen dat u even tevoren duidelijk te kennen had gegeven dat de ouders van uw vriendin strikt praktiserend waren, antwoordt u slechts ‘dat geldt ook voor mijn ouders’. Vervolgens gewezen op het feit dat dit nu net het punt is, kunt u slechts stellen te hebben gewacht tot jullie iets ouder waren en u geld had (CGVS p.6). Het hoeft geen betoog dat uw woorden overtuiging ontberen daar, moest u effectief het plan hebben opgevat met een moslima te huwen, het niet meer dan logisch is dat u, zeker gezien u toch in een jarenlange relatie zat, al eens zou hebben afgetast hoe uw ouders ten overstaan van een dergelijke verbintenis stonden en of er een mogelijkheid was, indien ze hier echt tegen gekant waren, hen eventueel om te stemmen. Dergelijke informatie was immers essentieel om uw verdere stappen te kunnen overdenken.*

U vervolgens gevraagd of u, toen u met uw vriendin tot de conclusie kwam dat u zich diende te bekeren, jullie ook de mogelijkheid besproken hadden dat jullie ouders hier wel eens niet mee akkoord zouden kunnen gaan, stelt u zeer expliciet ‘neen’. Naar de reden hiervoor gevraagd stelt u dat u de man die met uw vriendin wilde huwen wenste te stoppen en u eerst moslim wilde worden. Gezien dit totaal naast de kwestie is, werd u de vraag herhaald en komt u niet verder dan zwakjes te antwoorden een dergelijke reactie van uw ouders niet te hebben verwacht (CGVS p.6). Andermaal hoeft het geen betoog dat uw uitleg geloofwaardigheid ontbeert, daar het toch niet meer dan logisch is dat u wel degelijk hierover zou hebben nagedacht en zich erover zou bezonnen hebben wat uw opties waren zo uw ouders hier niet mee opgezet zouden zijn. Temeer u toch ook niet kon uitsluiten dat ze zich in hun woede zouden richten tot de familie van uw vriendin waardoor ook zij in de problemen zou komen en het slachtoffer zou kunnen worden van hun reacties. U gevraagd naar de reactie van uw vriendin toen u haar uw voornemen kenbaar maakte om zich te bekeren, stelt u slechts dat ze gelukkig was omdat haar dromen bijna uitkwamen, niets meer en niets minder (CGVS p.6). Het CGVS kan er zeker inkomen dat ze gelukkig was, doch vindt het niet

aannemelijk dat ze hieromtrent blijkbaar geen bedenkingen had gezien het 'geheime karakter' van jullie relatie en het toch wel heel gevoelig karakter van uw voornemen."

De Raad stelt vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen overtuigende poging onderneemt om voormelde motieven, die pertinent en draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft. Hij komt immers in wezen niet verder dan het louter volharden in en herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het uiten van blote beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekking door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hetgeen echter bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de geloofwaardigheid van zijn verklaringen te herstellen. De Raad merkt hierbij op dat het, gelet op verzoekers verklaringen dat niemand van zijn relatie mocht weten, zeker de ouders niet, omdat er anders serieuze problemen zouden ontstaan, dat een moslima immers niet met een christen mag trouwen, dat de mensen achterlijk zijn en een ouderwetse mentaliteit hebben, dat *"je moet gehoorzamen anders krijg je problemen"*, dat een huwelijk van een moslima met een christen kan resulteren in de dood en het in brand steken van huizen en dat zowel de ouders van zijn vriendin als zijn eigen ouders strikt praktiserend zijn (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 4-6) wel bijzonder naïef en erg onrealistisch lijkt om zonder meer te veronderstellen dat zijn ouders een bekering tot de islam wel zouden accepteren en dat de ouders van zijn vriendin na zijn bekering wel zouden instemmen met een huwelijk. Dit klemt des te meer daar uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn vriendin diende te huwen met haar neef (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 6) zodat het allesbehalve vanzelfsprekend is dat de ouders van zijn vriendin hem zonder meer zouden aanvaarden als huwelijkskandidaat, louter omwille van een bekering tot de islam. In de door verzoeker geschetste context tart het naar het oordeel van de Raad alle verbeelding en moet het dan ook volstrekt ongeloofwaardig worden geacht dat verzoeker en zijn vriendin nooit stil zouden hebben gestaan bij de mogelijkheid dat zijn ouders wel eens gekant konden zijn tegen een bekering en/of een huwelijk met een moslima en dat de ouders van zijn vriendin hem ook na een bekering tot de islam nog steeds geen geschikte huwelijkskandidaat zouden vinden. De Raad is dan ook de mening toegedaan dat verzoekers relaas zoals hij het schetst van iedere realiteitszin is ontdaan. De argumentatie in het verzoekschrift kan deze appreciatie niet ombuigen.

Waar verzoeker nog opwerpt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen overgaat tot een subjectieve interpretatie van de situatie, benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen over een bepaalde appreciatiemarge beschikt om te oordelen of verzoeker gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat er aanwijzingen bestaan dat hij nood heeft aan internationale bescherming. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen neemt zijn beslissing op grond van de feitelijke elementen die hem worden aangereikt door verzoeker. Uiteraard houdt een dergelijke beslissing dan ook een beoordeling in van de waarde van de desgevallend aangebrachte bewijselementen, alsook van verzoekers verklaringen. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, ontberen verzoekers verklaringen echter als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht.

2.6.2. Met het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden verklaringen brengt verzoeker voorts geen overtuigende argumenten bij die een ander licht kunnen werpen op de motieven van de bestreden beslissing waar terecht het volgende wordt gesteld: *"Ook de manier waarop u stelt uit het klooster te zijn kunnen vluchten doet de wenkbrauwen fronsen. Zo stelt u immers dat uw ouders, toen u te kennen gaf zich tot de islam te willen bekeren, er twee priesters bijhaalden die een drietal uur op u inpraatten en toen, omdat ze de situatie hopeloos inschatten, u meenamen naar een klooster waar u gedurende een 11-tal dagen werd opgesloten en dagelijks bezoek kreeg van een priester die u probeerde om te stemmen, een voornemen waar hij niet in slaagde. Het kan dan ook bezwaarlijk overtuigen dat u de priester dan gewoon van uw goede wil wist te overtuigen door dan plots, zonder meer, te kennen te geven dat u de mis wilde bijwonen waardoor u in een andere afdeling van het klooster terecht kwam waar ook de bezoekers kwamen, temeer u even tevoren te kennen had gegeven dat ze wisten dat u al vijf jaar niet meer naar de mis was geweest, u zich tot de islam wenste te bekeren en u duidelijk had aangegeven geen interesse te hebben in de reactie van uw ouders op uw voornemen zich te bekeren (CGVS p.5, 7, 9)."*

Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat verzoeker zich tegenspreekt over het moment waarop zijn schoonbroer M. hem heeft bezocht (de negende dan wel de elfde dag van zijn verblijf in het klooster), alsook over de dag waarop hij de mis zou hebben bijgewoond en vervolgens uit het klooster zou zijn ontsnapt (zondag dan wel vrijdag). Zo verklaarde hij bij aanvang van het persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen: *"(...) Ik verbleef 9 dagen in het klooster en op de 9de dag kwam M.(...) langs, de schoonbroer en hij zei je moet naar me luisteren, ik wil*

je helpen en ik zei, ik wil uit deze plaats komen, ik ben het beu; vervolgens zei M.(...) je moet de liefde van onze vader S.(...) winnen, en zo ga je naar een andere afdeling van het klooster waar de bezoekers komen en vandaar kan je vertrekken en als je vertrekt, dan zie je een rode Mitsubishi die je wegbrengt. Sindsdien veranderde ik mijn handeling met onze vader en ik heb hem gevraagd om aanwezig te zijn tijdens de mis, woensdagavond vroeg ik of ik de zondag aanwezig mag zijn en hij zei ja. Hij vertrouwde me en op een bepaald moment gaf onze vader een stuk brood aan iedereen en ik ging zagezegd naar het toilet en dan naar de refter en dan naar de auto. (...)" Verder tijdens het persoonlijk onderhoud bevestigde verzoeker dat M. hem op de 9^e dag kwam bezoeken, wat hij nogmaals herhaalt in het verzoekschrift. Wanneer aan verzoeker aan het einde van het persoonlijk onderhoud werd gevraagd hoe hij er in die negen dagen in geslaagd was om het vertrouwen van de priester te winnen, verklaarde hij echter in strijd met zijn eerdere verklaringen "AZ: *In het begin vroeg hij me om mee te gaan naar de mis, ik weigerde maar toen M.(...) me bezocht ging ik naar hem en zei ik dat ik vrijdag aanwezig zou zijn, hij dacht dat ik een oplossing had gevonden en ik klaar was voor de realiteit. CG: Wanneer zei u dat tegen de priester dat u mee naar de mis wilde gaan? AZ: Op de 11de dag. CG: Maar u zat er 9 dagen? AZ: In die 9 dagen zag ik geen oplossing, op de 11de dag kwam M.(...). CG: En de priester geloofde u op uw woord, want u was al 5 jaar niet naar de mis geweest, u wilde zich bekeren tot de islam, uw tegenkanting was zo sterk dat ze u opsloten in een klooster? AZ: Ja, hij zei gezegend is het woord van god."* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 3-4 en p. 8-9). Het hoeft geen betoog dat verzoekers manifest afwijkende verklaringen zijn geloofwaardigheid verder onderuit halen.

Gelet op verzoekers verklaringen "(...) vervolgens zei M.(...) je moet de liefde van onze vader S.(...) winnen, en zo ga je naar een andere afdeling van het klooster waar de bezoekers komen en vandaar kan je vertrekken en als je vertrekt, dan zie je een rode Mitsubishi die je wegbrengt. (...)" (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 3), kan verzoeker in het verzoekschrift overigens bezwaarlijk stellen dat het voor hem niet duidelijk is van waar verwerende partij het idee haalt dat hij in een andere afdeling van het klooster terecht kwam, waar ook de bezoekers kwamen, dat hij dit nergens heeft verklaard, noch tijdens zijn gehoor, noch bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat verwerende partij dus bepaalde zaken, die op geen enkel objectief element rusten, toevoegt aan zijn verklaringen.

2.6.3. Ook verzoekers verklaringen over zijn 'ondergedoken' leven in Caïro kunnen de Raad geenszins overtuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan worden bijgetreden in diens oordeel waar in de bestreden beslissing het volgende wordt uiteengezet: "*In verdere lijn is het totaal ongeloofwaardig dat u enerzijds stelt gedurende 70 dagen bij uw vriend te hebben verbleven en overdag niet te zijn buitengegaan, maar dat u dan anderzijds stelt 's avonds geregeld met hem op café te zijn gegaan of op restaurant, dit terwijl u van M.(...) had vernomen dat uw ooms u zochten en u wilden doden. U had immers schande gebracht over hen en de familie. U gevraagd waarom u gezien deze door u geschetste context dan toch het risico nam op café te gaan waar u toch kennissen of familie tegen het lijf kon lopen, geeft u het totaal onzinnige antwoord 'ik ging alleen in de avond'. Erop gewezen dat dit niet belet dat ook uw kennissen 's avonds op café gaan, geeft u een nog meer onzinnig antwoord 'ze hebben me ook in Caïro gezocht'. Erop gewezen dat uw verklaringen nu helemaal ongeloofwaardig worden, antwoordt u slechts dat jullie heel laat op de avond gingen, zo om 22u of 23u (CGVS p.9-10). Moest er ook maar enig geloof aan uw doodsangst kunnen worden gehecht dan is het toch niet meer dan logisch dat u zich op alle vlakken gedeisd zou houden en niet het gevaar zou opzoeken door openlijk op café te gaan. Deze handelswijze ondermijnt op fundamentele wijze uw geloofwaardigheid. In dit kader dient aangestipt dat ook het gegeven dat u net bij deze persoon uw toevlucht zoekt uw geloofwaardigheid niet ten goede komt: jullie waren immers goede vrienden sinds de lagere school en woonden in hetzelfde dorp. Uw vriend verliet het dorp toen hij in het vierde middelbaar zat en ging inwonen bij zijn oom in Shubra, zijn ouders bleven wonen in het dorp. Uw ouders waren op de hoogte van jullie vriendschap, dus kan het voor hen of uw ooms geen al te groot probleem zijn geweest diens adres te achterhalen en daar plots te komen aanzetten op zoek naar u (CGVS p.3)."*

Verzoeker volhardt in het verzoekschrift opnieuw in zijn verklaringen en stelt dat hij slechts laat in de avond uitging met zijn vriend, in een buurt dicht bij het huis van zijn vriend, waar meer dan 6 miljoen mensen leven. Bijgevolg schatte hij naar eigen zeggen de kans dat men hem zou vinden klein in. Verzoeker slaagt er met zijn verweer echter geenszins in zijn geloofwaardigheid te herstellen. Immers, uit zijn verklaringen komt duidelijk naar voor dat zijn vader en zijn ooms na zijn ontsnapping uit het klooster op zoek gingen naar hem, dat ze hem wilden vermoorden omdat hij schande over hen heeft gebracht en dat hij via zijn schoonbroer M. had vernomen dat ze hem ook in Caïro zochten (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 9-10). Het is niet onredelijk te veronderstellen dat wanneer verzoekers familie hem gaat zoeken in een miljoenenstad als Caïro, zij ook vermoedens hebben over zijn mogelijke verblijfplaats. In die zin nam verzoeker, die wist dat hij door zijn familie in Caïro werd gezocht, dan ook

een groot risico om gedurende 70 dagen bij zijn goede vriend A.M.A. te logeren en valt het helemaal niet te rijmen met de door hem geschetste vrees om door zijn familie te worden vermoord dat hij 's avonds geregeld met zijn vriend op café of op restaurant ging. Dat hij slechts laat in de avond uitging, zoals nogmaals wordt benadrukt in het verzoekschrift, neemt immers niet weg dat verzoeker niet kon uitsluiten dat hij tijdens een café- of restaurantbezoek zijn familieleden tegen het lijf zou lopen. Verzoekers gedrag staat dan ook haaks op de doodsangst die hij beweert te kennen. Waar verzoeker in het verzoekschrift nog poogt de gevolgtrekking van de commissaris-generaal te ontcrachten dat het voor zijn ooms geen al te groot probleem zou zijn om het adres van zijn vriend te achterhalen, en tracht te verklaren waarom hij zich (tijdelijk) veilig voelde bij zijn vriend, stellende dat deze vriend het dorp reeds 8-9 jaar geleden verliet, dat zijn ouders niet meer leven en dat zijn broers en zussen allen getrouwd zijn en elders wonen, volstaat het erop te wijzen dat uit verzoekers verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud duidelijk blijkt dat, in tegenstelling tot wat wordt geponeerd in het verzoekschrift, de ouders van zijn vriend nog leven en nog steeds in zijn dorp wonen: *“CG: Waarom is zijn familie indertijd verhuisd? AZ: Zijn ouders wonen nog in het dorp, enkel hij verhuisde, in het vierde middelbaar ging hij naar zijn oom. (...) CG: En kwamen zijn ouders wel een bezoek? AZ: Neen, in de feestdagen kwam hij naar hen.”* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 3).

2.6.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voegt hier nog pertinent aan toe: *“De ongeloofwaardigheid van uw motieven wordt verder onderstreept door het gegeven dat u het blijkbaar niet nodig achtte na uw vlucht uit het klooster S.(...) te contacteren, u stelt dit te hebben nagelaten omdat u voor haar vreest en u niet wil dat er met haar iets gebeurt. Gevraagd of u dan niet wil weten hoe het met haar gaat, antwoordt u 'ik verneem via M.(...) of ze problemen heeft met haar ouders'. Gevraagd hoe hij dat zou weten antwoordt u 'hij zit daar in het dorp, hij kan weten of iemand verloofd of gehuwd is'. Erop gewezen dat dergelijke informatie niet zegt of iemand al dan niet problemen heeft, u geeft immers zelf aan dat behalve uw familie niemand op de hoogte is van uw bekeringswens en daaruit voortvloeiende problemen, komt u niet verder dan te stellen geen contact met haar te kunnen opnemen. Erop gewezen dat u gedurende vijf jaar een geheime relatie had (en daarmee verwijzend naar de dagelijkse telefoongesprekken) stelt u de reactie van haar ouders te vrezen, dat ze haar misschien in het oog houden en dat in jullie traditie de fout van de vrouw veel groter is en het haar dood kan betekenen (CGVS p.8). Gezien u even tevoren had aangegeven dat niemand behalve uw familie op de hoogte was van uw wedervaren en haar familie van niets wist, is er strikt genomen geen enkele reden waarom u haar niet, zoals in de afgelopen vijf jaar, zou kunnen contacteren om zich ervan te vergewissen dat het niet alleen goed ging met haar maar ook om zeker te zijn dat ze nog niet was uitgehuwelijkt. U op zijn zachtst gezegd toch wel heel afwachtende houding ondermijnt, en dit hoeft toch echt geen verder betoog, uw geloofwaardigheid.”*

Verzoeker volhardt in zijn verklaringen dat hij S. niet durfde te contacteren uit schrik om haar in problemen te brengen en dat hij zich zoveel als mogelijk liet informeren omtrent haar huidige situatie door zijn schoonbroer. Opnieuw overtuigt verzoeker niet. Uit verzoekers verklaringen blijkt dat S. de liefde van zijn leven is, dat hij zich voor haar zelfs wenste te bekeren tot de islam en dat hij hoopt om haar in België te krijgen om hier samen een leven op te bouwen. Er kan dan ook redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker geen moeite zou sparen om te weten te komen hoe het momenteel met haar gaat. Dit klemt des te meer daar verzoeker verklaarde *“(...) bij ons is de fout van de vrouw veel groter en kan dat haar dood betekenen (...)”* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 8). Indien verzoeker daadwerkelijk zo veel van S. houdt, lijkt het de Raad dan ook vanzelfsprekend dat hij er alles aan zou doen om enig nieuws, goed of slecht, over zijn geliefde te weten te komen. De vaststelling dat verzoeker sinds zijn vlucht uit het klooster niet de minste poging heeft ondernomen om zijn vriendin te contacteren en zich te vergewissen van haar lot, getuigt naar het oordeel van de Raad van een verregaand gebrek aan interesse en betrokkenheid, hetgeen finaal afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van zijn relaas. De uitleg dat hij zijn vriendin niet in problemen wil brengen, kan zijn nalaten niet verschonen en vermag dan ook niet deze appreciatie om te buigen. Immers, gelet op verzoekers verklaringen dat hij gedurende vijf jaar een geheime relatie had met S. en zij elkaar gedurende deze periode dagelijks spraken via de telefoon, is het de Raad volstrekt onduidelijk waarom verzoeker S. niet zou kunnen contacteren. Verzoeker gaf tijdens het persoonlijk onderhoud de uitleg dat hij de reactie van haar ouders vreest (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 8), wat geenszins overtuigt aangezien dit verzoeker niet belette om gedurende vijf jaar dagelijks telefoongesprekken met S. te voeren. Ook suggereerde hij *“misschien houden ze haar in het oog”* (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 8). Nergens uit verzoekers verklaringen kan echter blijken waarom de ouders van S. plots haar doen en laten zouden controleren. Integendeel, verzoeker verklaarde uitdrukkelijk dat de ouders van S. van niets op de hoogte zijn (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 8). De Raad ziet dan ook geen enkele reden waarom verzoeker S. niet zou kunnen contacteren, zoals hij dat vijf jaar lang probleemloos heeft kunnen doen.

2.6.5. Tot slot uit de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen terecht twijfels bij verzoekers beweerde reisweg: *“Ook de door u beweerde reisweg ontbeert ieder spoor van geloofwaardigheid: zo beweert u immers te hebben gereisd met een rood paspoort op uw naam, doch bent u totaal onwetend over de daarin gevoerde nationaliteit en of er een visum in uw paspoort voorhanden was. U gevraagd wat u zou gedaan hebben in geval van een controle, werpt u slechts op ‘ik weet het niet’. Erop gewezen dat uw antwoord niet acceptabel is temeer u geld hebt betaald aan een smokkelaar en er dan toch van kan worden uitgegaan dat u enigszins hierop zou zijn voorbereid, antwoordt u dat de smokkelaar u niets gezegd heeft, u slechts het paspoort zou hebben gegeven en gezegd zou hebben dat iemand u in Milaan opwachtte. U dan vervolgens gevraagd of het dan op zijn minst niet in u was opgekomen naar de nationaliteit in het paspoort te vragen, komt u niet verder dan te stellen hier niet aan te hebben gedacht (CGVS p.2). Gezien u 70 dagen bij uw vriend zat ‘ondergedoken’ en uw schoonbroer in deze periode bezig was uw vertrek te regelen kan het niet anders dan dat jullie daar ernstig mee bezig waren en dit tot in de puntjes zouden hebben voorbereid. Uw antwoord hier niet aan te hebben gedacht, ontbeert dan ook ieder spoor van geloofwaardigheid. De vaststelling dat u het CGVS duidelijk niet de waarheid wil vertellen over uw reisweg, en waardoor het CGVS niet anders kan dan concluderen dat u dingen wil verbergen, ondermijnt nog verder uw geloofwaardigheid.”*

De Raad acht het onaanvaardbaar dat verzoeker nauwelijks nuttige informatie kan verschaffen over het door hem gebruikte reisdocument. Zo kwam hij niet verder dan te stellen dat het een rood paspoort was met zijn naam en zijn foto in. Verzoeker weet echter niet welke nationaliteit er in was opgenomen en is bovendien onwetend of er een visum in het paspoort was aangebracht (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 2). Het is niet aannemelijk dat verzoeker geen precieze informatie kan verschaffen over de persoon die vermeld stond in het paspoort, en dan nog wat betreft eenvoudige en cruciale informatie zoals de nationaliteit. Bovendien is het niet aannemelijk dat hij niet met zekerheid kan stellen of er een visum in het paspoort was aangebracht. Er kan immers redelijkerwijs verwacht worden dat een reis met beweerde valse documenten grondig wordt voorbereid, dit gelet op de kans die verzoeker loopt om bij een controle op een internationale vlucht te worden ondervraagd omtrent zijn identiteit en zijn reisdoel. Dat verzoeker bij zijn vertrek uit Egypte overmand was door emoties en gevoelens, dat hij zag dat zijn foto en naam vermeld stonden op het paspoort en dat hij er op dat moment niet bij stilstond om het paspoort verder te bestuderen, zoals wordt uiteengezet in het verzoekschrift, wijzigt niets aan het oordeel dat een reis met beweerde valse documenten normalerwijze tot in de puntjes wordt voorbereid en de smokkelaar aan verzoeker dan ook de nodige inlichtingen moet hebben verschaft om zo de kans om bij een controle door de mand te vallen te verkleinen. Verzoekers gebrekkige verklaringen omtrent het door hem gebruikte paspoort doen ernstig twijfelen aan zijn bewering met een vals paspoort te hebben gereisd en doen dan ook verder afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

2.6.6. Het voorgaande volstaat naar het oordeel van de Raad om te besluiten tot de volstrekte ongeloofwaardigheid van het door verzoeker uiteengezette asielrelaas.

De door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zijn niet van dien aard dat ze de appreciatie van zijn verzoek om internationale bescherming in positieve zin kunnen ombuigen. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beoordeelt deze documenten correct als volgt: *“Ook met betrekking tot de door u neergelegde documenten dienen een aantal bedenkingen te worden gemaakt. Zo stelt u vooreerst een document van de kerk neer te leggen en logischer wijze werd dan ook door de protection officer gevraagd naar de inhoud van dit door u neergelegde stuk. U stelt het niet te weten omdat u geen Arabisch kunt lezen. Andermaal gepeild of u vertrouwd bent met de inhoud van dit stuk, stelt u expliciet ‘Nee’. Vervolgens verwijst u naar een document ‘dat uw vader heeft geregeld’. Gevraagd of u enig idee hebt over de opzet van dit document, herhaalt u ‘nee, ik kan geen Arabisch lezen’. Gezien beide documenten u werden opgestuurd door uw schoonbroer M.(...), werd er u gevraagd of u hem niet had kunnen vragen deze documenten te lezen, waarop u stelde dit niet te hebben gedaan en voegt u toe ‘toen ik de datum van het tweede gehoor wist zei ik dat hij het snel moest opsturen’. Wanneer de protection officer zegt dat dit voor haar problematisch is, antwoordt u dat uw vader ooit het tweede document heeft gevraagd en het eerste gaat over het klooster, zo geeft u aan. Erop gewezen dat u een bondgenoot heeft in M.(...) en het niet aannemelijk is dat u het hem niet hebt laten lezen, antwoordt u plots ‘het is een document van de rechtbank waarin staat dat mijn vader niet verantwoordelijk is voor hetgeen er gebeurde en het ander gaat over het klooster, wanneer ik ernaar toe ging en weer vertrok’. Gevraagd naar welke rechtbank geeft u aan dat dit Bala Mazar of al Miniya betreft en M.(...) zei dat het een document van de rechtbank was en het twee keer gestempeld was door sociale zaken (CGVS p.7). Het CGVS vindt het totaal niet logisch dat u eerst bij hoog en bij laag aangeeft niet te kunnen lezen, M.(...) niet te hebben gevraagd naar de inhoud van deze*

stukken en bijgevolg totaal onwetend te zijn aangaande de inhoud om dan plots over deze stukken beginnen te vertellen. Ook deze vaststelling ondermijnt uw geloofwaardigheid. Los van alles kan er toch van iemand die beweert problemen te hebben ondervonden in zijn land en daarom meent bescherming nodig te hebben verwacht worden tot in alle details op de hoogte te zijn van de inhoud van de documenten die hij ter staving van zijn aanvraag neerlegt en hieromtrent onmiddellijk duidelijkheid te verschaffen in plaats van eerst te pretenderen totaal niet te weten waar het hier over gaat. Na vertaling blijkt dat het een verklaring van uw vader betreft waarin hij stelt dat hij niet meer voor u verantwoordelijk is en het andere document blijkt een schrijven van priester Z.(...) te zijn waarin wordt aangegeven dat u voor uw veiligheid in een klooster werd ondergebracht (zie vertaling toegevoegd aan documenten in groene map). Gezien het geheel van bovenstaande verklaringen kunnen deze beide door u neergelegde documenten totaal niet overtuigen en hebben ze bijgevolg geen enkele waarde in kader van de beoordeling van uw aanvraag. Dergelijke documenten hebben immers enkel waarde ter ondersteuning van een geloofwaardig relaas, wat in uw hoofde zeker niet het geval is.” en “De door u nog voorgelegde identiteitskaart en doopakte vermogen niet bovenstaande appreciatie in positieve zin om te buigen daar ze betrekking hebben op wie u bent en wat uw geloof is, elementen die hier op zich niet ter discussie staan.” Verzoeker voert in het verzoekschrift geen verweer tegen deze motieven, die dan ook onverminderd staande blijven en door de Raad tot de zijne worden gemaakt.

Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voren gebracht asielaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Verdrag Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.7. De argumentatie in het verzoekschrift dat de vervolging van Koptische christenen een vaak voorkomend fenomeen is in Egypte en de autoriteiten geen adequaat antwoord/oplossing kunnen/willen geven aangaande dit fenomeen, en de verwijzing in dit verband naar de informatie toegevoegd aan het verzoekschrift, die overigens van minder recente datum is dan de informatie die werd gevoegd aan het administratief dossier, volstaat voorts niet om aan te tonen dat in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming dient te worden aangenomen louter omwille van het feit dat hij tot de Koptische geloofsgemeenschap behoort.

De Raad erkent dat er sinds de afzetting van president Morsi in juli 2013 en de gewelddadige uiteendrijving van pro-Morsi-betogers een golf van geweld plaatsvond tegen kerken, christenen en hun bezittingen. Uit de informatie gevoegd aan het administratief dossier (“Country Policy and Information Note. Egypt: Christians” van UK Home Office van juli 2017 en COI Focus “Egypte. Veiligheidssituatie” van 3 juli 2017) en de aan de Raad op 19 november 2018 overgemaakte COI Focus “Egypte. Veiligheidssituatie” van 7 juni 2018, blijkt evenwel dat eind 2013 de religieuze rust langzaam terugkeerde. In mei 2014 werd generaal Abdel-Fattah al-Sisi tot president verkozen en hij toonde zich vastbesloten de autoriteit van de overheid te herstellen. President al-Sisi bezwoer de daders van sektarisch geweld voor de rechter te brengen en beloofde de kerken die waren beschadigd weer op te bouwen. Hij bezocht verschillende kerken Koptische kerstvieringen en sprak zich herhaaldelijk uit voor religieuze tolerantie en tegen sektarisch geweld. Onder het bewind van president al-Sisi is de overheid meer bereid en levert het meer inspanningen om christenen te beschermen. De politie heeft haar aanwezigheid en autoriteit hersteld en de autoriteiten treden op in geval van sektarische confrontaties. De autoriteiten hanteren vaak traditionele verzoeningsmechanismes om sektarische conflicten en spanningen op te lossen. Deze aanpak wordt bekritiseerd omdat de moslimgemeenschap vaak wordt voorgetrokken en juridische vervolging alzo uitblijft, hetgeen een klimaat van straffeloosheid in de hand werkt. In 2016 en 2017 neemt het geweld tegen de Koptische gemeenschap opnieuw toe en plegen de Wilayat Sinai en de IS Misr verscheidene bloedige aanslagen waarbij tientallen slachtoffers vallen. In een videoboodschap in december 2016, na een aanval op een Koptische kerk in Caïro, kondigt de IS Misr aan dat het zijn campagne tegen de christenen zal opvoeren. Tientallen Koptische families vluchten eind 2016 en begin 2017 uit de noordelijke Sinai, nadat een achttal van hun geloofsgenoten vermoord zijn in en rond al Arish. In dezelfde periode doen er zich nog andere gewelddaden voor van de IS Misr en de Wilayat Sinai tegen christenen en christelijke instituties. Er wordt melding gemaakt van grote aanslagen op Koptische kerken (in december 2016 en april 2017) en Koptische pelgrims (mei 2017). Verder vonden er verscheidene moorden plaats in en rond al Arish, werden woningen in brand gestoken en is er sprake van afpersingen en verdwijningen van Koptische burgers.

De Raad erkent voorts dat Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen, maar benadrukt ook dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te

worden genomen. Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van dien aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt. Zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven buiten beschouwing gelaten, maakte verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van dergelijke ingrijpende problemen. Integendeel, hij verklaarde uitdrukkelijk dat hij nooit problemen heeft gekend met de Egyptische autoriteiten (administratief dossier, stuk 5, gehoor CGVS, p. 3). Verzoeker brengt ook in het verzoekschrift geen concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aan waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer naar Egypte persoonlijk een bijzonder risico op systematische discriminatie loopt, dermate dat er sprake is van de aantasting van een mensenrecht, of van een daad van vervolging, of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade. Hij maakt dan ook niet aannemelijk dat er in zijn hoofde sprake is van discriminatie die het leven in zijn land van herkomst ondraaglijk maakt.

Gelet op het geheel van de informatie waarop de Raad vermag acht te slaag, is hij aldus van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de situatie van de Koptische christenen in Egypte heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat, hoewel Koptische christenen in Egypte het voorwerp kunnen uitmaken van discriminatoire maatregelen en te maken kunnen krijgen met geweld, en de situatie voor de Koptische christenen actueel zorgwekkend is, niet kan gesteld worden dat het loutere feit Kopt te zijn in Egypte op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Deze vrees voor vervolging en dit reëel risico op ernstige schade dienen *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hier in gebreke.

2.8.1. Gelet op het geheel van wat voorafgaat, toont verzoeker op generlei wijze aan dat hij in Egypte wordt vervolgd of geïsoleerd door zijn autoriteiten of derden en dat hij in geval van terugkeer naar Egypte het slachtoffer dreigt te worden van een vervolging die zou resulteren in doodstraf of executie dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing die in zijn hoofde een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet uitmaakt.

2.8.2. Voorts oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op basis van de informatie gevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 3 juli 2017), die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat er in Egypte actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor de confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Uit de aan de Raad op 19 november 2018 overgemaakte update (COI Focus “*Egypte. Veiligheidssituatie*” van 7 juni 2018) blijkt dat de vaststellingen en conclusie dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing nog steeds gehandhaafd blijven.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet langer actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. Uit deze informatie blijkt dat president Sisi sinds zijn aantreden in mei 2014 met harde hand regeert. Sinds het gedwongen vertrek van president Morsi in juli 2013 zijn het aantal aanslagen en de strijd tegen terreur fel toegenomen, vooral in Rafah, Sheikh Zuwaid en al Arisch, de noordelijke districten van de “North Sinai” provincie. Sinds midden 2016 is er ook meer geweld in de centrale delen van de Sinai. Veel aanvallen worden gepleegd door de Wilayat Sinai (voormalig: Ansar Beit al-Maqdis), een groep die zich in november 2014 aangesloten heeft bij de Islamitische Staat (IS), en op dit ogenblik de belangrijkste en meest actieve radicale islamitische organisatie in de Sinai is. Andere gewapende groeperingen die de gewapende strijd prediken, zijn veel minder present op het terrein, maar sinds de zomer van 2016 voeren twee nieuwe radicale groepen, Hasm en Lewaa al Thawra, gewapende aanvallen uit gericht op militaire en politieke doelwitten op het Egyptische vasteland. De radicale islamitische opstandelingen in de Sinai, van wie de WS-militanten het meest actief zijn, richten hun aanvallen in de eerste plaats tegen de Egyptische veiligheidsdiensten (manschappen en gebouwen) in de noordelijke en, sinds halfweg 2016, ook centrale Sinai. De Wilayat Sinai maakt bij het uitvoeren van terreuraanslagen gebruik van berrmbommen gericht tegen militaire voertuigen, en het neerschieten van militairen, politieagenten, en personen die verdacht

worden van actieve medewerking met de militaire en politionele autoriteiten. Voorts voeren zij guerrilla-aanvallen uit op checkpoints, militaire gebouwen en kazernes. Hoewel het overgrote deel van de aanvallen van Wilayat al Sina gericht is tegen militaire en veiligheidsdoelwitten, valt de groepering soms ook niet-militaire doelwitten aan, zoals bijvoorbeeld pijpleidingen. De Wilayat Sinaï eist in november 2017 ook een aanslag op een soefistische moskee op, waarbij 305 burgerslachtoffers vallen. De Wilayat Sinaï zou ook verantwoordelijk zijn voor het neerhalen van het Russisch passagiersvliegtuig eind oktober 2015. Het Egyptische leger en de politie reageren op hun beurt door bombardementen en luchtaanvallen uit te voeren op schuilplaatsen van jihadistische terroristen, en door grootscheepse razzia's uit te voeren waarbij het vaak tot gevechten komt. Bij dergelijke confrontaties hebben al honderden rebellen het leven gelaten. In februari 2018 lanceert het Egyptische leger een grootscheepse veiligheidsoperatie in noord-Sinaï, de Nijldelta en de westelijke woestijn, genaamd de 'Comprehensieve Operatie Sinaï 2018', die tot doel heeft niet alleen de Wilayat Sinaï in Sinaï maar het terrorisme in geheel Egypte te elimineren. Bij de actie zijn reeds tientallen militanten omgekomen, honderden arrestaties verricht en vele schuilplaatsen en wapendepots ontmanteld. Niettegenstaande beide strijdende partijen beweren dat zij de moeite doen om in de mate van het mogelijke de burgerbevolking te ontzien, zijn er ook burgerslachtoffers te betreuren. De gewapende islamitische acties buiten de Sinaï zijn de afgelopen jaren relatief beperkt gebleven, en vinden vooral plaats in de buurt van Greater Cairo en Giza, maar ook heel af en toe in de provincies Alexandrië, Damietta, Gharbia, Minufiyah, Qalyoubiya, Fayoum en Minya. Deze acties nemen onder meer de vorm aan van brandstichtingen, aanvallen met bommen, schietpartijen, ontvoeringen, zelfmoordacties en onthoofdingen. Aanslagen gepleegd buiten de Sinaï worden meer en meer opgeëist in naam van de Islamitische Staat Egypte (IS Misr) die vooral in Cairo en Giza actief is, maar ook acties voert in andere provincies. De IS Misr richt zich in de eerste plaats tegen militairen en politiemensen, maar valt ook overheidsgebouwen, ambassades en toeristen aan. Sinds eind 2016 is de Koptische bevolking een geprivilegieerd doelwit geworden van de terreurgroep.

Gelet op de informatie waarop hij vermag acht te slaag, is de Raad van oordeel dat de commissaris-generaal op een correcte wijze de toestand heeft beoordeeld en correct tot het besluit komt dat er actueel geen redenen zijn om enkel en alleen omwille van de algemene veiligheidssituatie in Egypte subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.9. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitevinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.10. In zoverre verzoeker nog artikel 3 EVRM geschonden acht, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.11. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.12. Waar verzoeker vraagt om, in uiterst ondergeschikte orde, de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te verwijzen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen voor bijkomend onderzoek, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch

toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig januari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS